

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

25 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Dudulica Liubomir în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 03 aprilie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 septembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Koyun Hasan Xxxxx, născut la xx xxxxxxxxxx
xxxx originar xxxxx xxxxx, domiciliat xxxxx
xxxxxx xxxxxxxxxxxx xx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 24.02.2015 – 03.04.2015;

Instanța de apel: 08.05.2015 – 30.09.2015;

Instanța de recurs: 15.07.2016 – 25.01.2017.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 03 aprilie 2015, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală*, Koyun Hasan Xxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 244 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 2250 (două mii două sute cincizeci) unități convenționale, echivalentul a 45000 (patruzeci și cinci mii) lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de administrare în cadrul societăților comerciale pe termen de 2 (doi) ani.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că Koyun Hasan Xxxxx, activând în calitate de administrator al SRL „Xxxxx”, înregistrată la 26 iunie 2013, cod fiscal xxxxxxx, la 30 aprilie 2014, a eliberat întreprinderii „Leogrand Hotel” SRL, o factură fiscală seria FA nr. 2142264, în sumă de 198000 lei, pentru serviciile de deservire a conferinței preconizată pentru 17 mai 2014, totodată fiind atribuit în cont TVA în sumă de 33000 lei.

Achitarea a avut loc integral prin contul de decontare.

Totodată, a fost stabilit, că la 17 mai 2014, în sala de manifestări a întreprinderii „Leogrand Hotel” SRL, a avut loc evenimentul comandat de SRL „Xxxxx”, care de fapt a fost nunta administratorului Koyun Hasan Xxxxx.

În rezultatul acțiunilor menționate, s-a stabilit, că administratorul SRL „Xxxxx”, a încălcat prevederile art. 102 alin. (1) Cod fiscal, prin atribuirea la trecerea în cont a TVA, care nu ține de activitatea de întreprinzător și anume, a diminuat TVA în sumă de 33000 lei, pentru lunile aprilie și mai 2014.

3. Avocatul Dudulica Liubomir în numele inculpatului, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia din motivul ilegalității.

În motivarea cererii de apel apărarea a invocat, că:

- deși inculpatul a recunoscut vina, prima instanță urma să constate prin sentință chestiunile prevăzute de art. 385 Cod de procedură penală, în special dacă fapta întrunește elementele infracțiunii;

- prima instanță s-a limitat, doar la expunerea concluziei de învinuire conținută în rechizitoriu, fără a verifica legea materială care reglementează și definește termenii de specialitate din dispoziția art. 244 alin. (1) Cod penal;

- pentru calificarea acțiunilor incriminate inculpatului ca infracțiune prevăzută de art. 244 alin. (1) Cod penal, este necesară prezența obligației de plată în termen a impozitului a cărui quantum depășește 1500 unități convenționale;

- evaziunea fiscală a întreprinderilor, instituțiilor și organizațiilor având ca obiect taxele, urmează a fi sancționată conform art. 295 alin. (2), (3), (4) sau (6) Cod contravențional sau conform art. art. 257 alin. (1), 260 alin. (5), 261 alin. (4) Cod fiscal;

- noțiunile de „impozit” și „taxă” sunt utilizate distinct în Codul fiscal și în Codul contravențional;

- art. 3 alin. (2) Cod penal, interzice interpretarea extensivă defavorabilă și aplicarea prin analogie a legii penale;

- prima instanță incorect a aplicat pedeapsa pentru infracțiunea incriminată, or deși corect a ajuns la concluzia că, inculpatul se poate corecta și fără izolarea acestuia de societate, prin aplicarea pedepsei pecuniare, prima instanță stabilind lipsa circumstanțelor agravante și prezența unui șir de circumstanțe atenuante a aplicat pedeapsa maximă prevăzută de sancțiunea art. 244 alin. (1) Cod penal, egalând situația lui Koyun Hasan Xxxxx cu a persoanelor ce săvârșesc infracțiuni în condiții de recidivă.

Apărarea a accentuat, că inculpatul nu are antecedente penale, este la prima abatere de la lege, a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, are la întreținere un copil minor, recunoaște vina și se căiește sincer, a recuperat benevol paguba pricinuită.

Prima instanță a omis să se expună asupra solicitării acuzatorului de stat și a apărării privind aplicarea prevederilor art. art. 53, 55 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 septembrie 2015, apelul a fost respins ca nefondat cu menținerea sentinței.

4.1. Pentru pronunțarea soluției nominalizate, instanța de apel a reținut, că Koyun Hasan Xxxxx, în cadrul ședinței de judecată în prima instanță, a solicitat examinarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, menționând că recunoaște integral vina în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Astfel, instanța de apel a remarcat, că prima instanță, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concluziei, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit corect situația de fapt și corect a încadrat faptele imputate lui Koyun Hasan Xxxxx în baza art. 244 alin. (1) Cod penal.

4.2. Verificând respectarea de către prima instanță a cerințelor prevederilor art. 364¹ alin. (1), (4) Cod de procedură penală, în acord cu explicațiile conținute în pct. 30 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a R. Moldova nr. 13 din 16 decembrie 2013 „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală de către instanțele judecătorești”, instanța de apel a respins argumentele avocatului Dudulica Liubomir care a invocat că, deși inculpatul a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii incriminate, prima instanță urma să constate chestiunile

prevăzute de art. 385 Cod de procedură penală și în special, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, remarcând că inculpatul Koyun Hasan Xxxxx a depus cerere de examinare a cauzei penale în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod procedură penală, iar prin încheierea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 10 martie 2015 a fost admisă cererea lui Koyun Hasan Xxxxx privind examinarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Totodată, instanța de apel a sesizat, că inculpatul Koyun Hasan Xxxxx, a fost asistat de către avocatul Dudulica Liubomir la redactarea cererii privind solicitarea examinării cauzei penale în ordinea art. 364¹ Cod de procedură penală, cu recunoașterea vinovăției în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Cu referire la argumentele avocatului Dudulica Liubomir, care a indicat că, evaziunea fiscală a întreprinderilor, instituțiilor și organizațiilor având ca obiect taxele, urmează a fi sancționată conform art. 295 alin. (2), (3), (4) sau (6) Cod contravențional sau conform art. art. 257 alin. (1), 260 alin. (5), 261 alin. (4) Cod fiscal, instanța de apel a reiterat, că cauza penală de învinuire a lui Koyun Hasan Xxxxx a fost examinată în procedură simplificată, respectiv, urmează a se ține cont de faptul că, în situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor art. 364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor dispozițiilor art. 364¹ alin. (1), (4) Cod de procedură penală și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță.

În ceea ce privește dezacordul apelantului cu pedeapsa stabilită de către prima instanță și solicitarea acestuia cu privire la aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 55 Cod penal, instanța de apel a menționat, că prima instanță la capitolul individualizării pedepsei penale a ținut cont de faptul, că Koyun Hasan Xxxxx a săvârșit pentru prima dată o infracțiune mai puțin gravă, din interes material, este supus militar, are la întreținere un copil minor și că în privința inculpatului nu au fost reținute circumstanțe agravante.

Totodată, verificând legalitatea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului Koyun Hasan Xxxxx, instanța de apel a constatat că, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Așadar, instanța de apel a conchis că, acțiunile inculpatului Koyun Hasan Xxxxx au fost încadrate în baza art. 244 alin. (1) Cod penal, pentru care legea penală prevede pedeapsa sub formă de amendă în mărime de la 2000 la 3000 unități convenționale sau cu închisoare de până la 3 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe termen de până la 5 ani, iar în conformitate cu criteriile enunțate la art. 16 Cod penal, infracțiunea respectivă se califică ca infracțiune mai puțin gravă.

Instanța de apel a notat, că deși legea penală prevede instituția liberării de răspundere penală, cu tragerea la răspundere contravențională, chiar și în cazul întrunirii cumulative a condițiilor expres indicate în art. 55 Cod penal, aceasta reprezintă un drept al instanței de judecată și nu o obligație, respectiv, la aplicarea liberării de răspundere penală, cu tragerea la răspundere contravențională urmează a se ține cont de faptul că, această instituție are un caracter obiectiv, și anume ca, condițiile expres indicate la art. 55 Cod penal să fie întrunite în mod cumulativ, precum și un caracter subiectiv,

când instanța de judecată, reieșind din circumstanțele cauzei, care vizează îndeosebi personalitatea și comportamentul inculpatului, categoria infracțiunii săvârșite, prejudiciile cauzate și impactul acestei infracțiuni în societate constată, în baza intimei convingeri, oportunitatea liberării de răspundere penală, cu tragerea la răspundere contravențională a inculpatului.

La fel, instanța de apel a specificat, că prin infracțiunea săvârșită, inculpatul Koyun Hasan Xxxxx a încălcat prevederile art. 102 alin. (1) Cod fiscal, prin atribuirea la trecerea în cont a TVA care nu ține de activitatea de întreprinzător, și anume, a diminuat TVA în sumă de 33000 lei pentru lunile aprilie și mai 2014.

În acest sens, instanța de apel a sesizat, că una din condițiile liberării de răspundere penală cu tragerea la răspundere contravențională, și anume repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune nu este întrunită, or, din materialele cauzei penale instanța de apel nu a constatat faptul că, inculpatul Koyun Hasan Xxxxx a recuperat prejudiciul cauzat prin infracțiune, și a achitat suma de 33000 lei în bugetul public național.

De altfel, instanța de apel a punctat că, recunoașterea vinovăției și căința sinceră manifestată de inculpatul Koyun Hasan Xxxxx nu poate echivala cu constatarea faptului că, corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă în condițiile liberării de răspundere penală, dat fiind faptul că, inculpatul nu a recuperat prejudiciul cauzat prin infracțiune și nici nu a manifestat intenția de a recupera prejudiciul.

5. Avocatul Dudulica Liubomir în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea hotărârilor judecătorești și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat că, instanțele de judecată au dat apreciere eronată circumstanțelor de fapt și, respectiv, interpretare juridică greșită.

În opinia recurentului, instanța de apel a admis încălcarea normelor procesuale, și anume art. art. 414, 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, nu a ținut cont de explicațiile conținute în pct. 22.2. din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a R. Moldova nr. 22 din 12 decembrie 2005 „Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”.

Sușține recurentul, că prima instanță a ignorat prevederile art. art. 101, 394 Cod de procedură penală și nu a ținut cont de faptul că probele prezentate de acuzare nu demonstrează săvârșirea de către inculpat a infracțiunii incriminate.

Consideră apărarea că, instanța de apel neîntemeiat a menționat că examinarea cauzei penale în procedura simplificată exclude obligația instanței de a respecta prevederile art. 385 Cod de procedură penală, deoarece potrivit art. 364¹ alin. 7) Cod de procedură penală, în caz de soluționare a cauzei prin aplicarea prevederilor alin. (1), dispozițiile art. art. 382-398 se aplică în mod corespunzător.

Insistă că instanța de judecată s-a limitat doar la expunerea concluziei de învinuire conținută în rechizitoriu, fără a verifica legea materială care reglementează și definește termenii de specialitate din dispoziția art. 244 alin. (1) Cod penal.

Remarcă recurentul, că în contextul infracțiunii prevăzute de art. 244 Cod penal, noțiunea de impozit trebuie înțeleasă în sensul stabilit la art. 6 Cod fiscal: plată obligatorie cu titlu gratuit, care nu ține de efectuarea unor acțiuni determinate și concrete de către organul împuternicit sau de către persoana cu funcție de răspundere a acestuia pentru sau în raport cu contribuabilul care a achitat această plată.

Sistemul impozitelor de stat include: a) impozitul pe venit; b) accizele; c) impozitul privat. Sistemul impozitelor locale include impozitul pe bunurile imobiliare.

Oricare altă interpretare a noțiunii „impozit” ar veni în contradicție cu regula fixată la lit. e) art. 19 al Legii nr. 780 din 27 decembrie 2001 privind actele legislative, potrivit căreia, terminologia utilizată în actul elaborat este constantă și uniformă ca și în celelalte acte legislative.

Cât privește taxele, consideră că acestea nu se au în vedere în ipoteza infracțiunii prevăzute la art. 244 Cod penal.

Evaziunea fiscală a întreprinderilor, instituțiilor și organizațiilor având ca obiect taxele, urmează a fi sancționată conform alin. (2), (3), (4) sau (6) art. 295 Cod contravențional, ori conform alin. (1) art. 257, alin. (5) art. 260 sau alin. (4) art. 261 Cod fiscal.

Accentuează recurentul, că noțiunile „impozit” și „taxă” sunt utilizate distinct în Codul fiscal, în Codul contravențional, dar și în alte acte normative.

În acest sens, relevă că noțiunea „impozit” din Codul penal nu ar îngloba și noțiunea „taxă”, iar art. 3 alin. (2) Cod penal, interzice interpretarea extensivă defavorabilă a legii penale.

La fel, consideră apărarea că prima instanță incorect a aplicat pedeapsa pentru infracțiunea incriminată, or deși corect a ajuns la concluzia că inculpatul se poate corecta și fără izolarea acestuia de societate, prin aplicarea pedepsei pecuniare, stabilind lipsa circumstanțelor agravante și prezența circumstanțelor atenuante, instanța a aplicat pedeapsa maximă prevăzută de sancțiunea art. 244 Cod penal, egalând situația lui Koyun Hasan Xxxxx cu a persoanelor ce săvârșesc infracțiuni în condiții de recidivă.

Subliniază, că inculpatul nu are antecedente penale, este la prima abatere de la lege, a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, are la întreținere un copil minor, recunoaște vina și se căiește sincer, a recuperat benevol paguba pricinuită.

Mai susține recurentul, că instanța de judecată a omis să se expună și asupra solicitării acuzatorului de stat și a apărării privind aplicarea prevederilor art. art. 53, 55 Cod penal, întrucât în situația inculpatului Koyun Hasan Xxxxx nu există careva impedimente în acest sens.

Relevă apărarea, că instanța de apel întru soluționarea justă a cauzei are obligația verificării desfășurării juste a procesului penal în conformitate cu prevederile art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală.

Consideră avocatul că concluziile instanței de apel sunt contrare legii, deoarece, pronunțând soluția de respingere a apelului cu menținerea hotărârii atacate, instanța de apel nu era în drept de a supune criticii sau de a completa dispoziția sau constatările hotărârii atacate, aceste chestiuni fiind posibil a fi soluționate doar la rejudecarea cauzei după casarea sentinței.

Mai remarcă apărarea, că instanța de apel greșit a constatat lipsa probelor de recuperare a prejudiciului cauzat, deoarece la materialele dosarului s-au prezentat înscrisuri care stabilesc că la data pronunțării sentinței, întreprinderea nu avea datorii la bugetul public, ba chiar erau sume achitate în avans.

Susține că prima instanță corect a stabilit lipsa înaintării acțiunii civile, iar în lipsa apelului acuzării, concluziile instanței de apel defavorabile inculpatului sunt inadmisibile.

Consideră că motivele invocate în apel constituie esența apelului și nepronunțarea asupra lor reprezintă prin sine neexaminarea fondului apelului de către instanța de apel.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

După cum rezultă din conținutul recursului declarat, se atestă că recurentul a indicat ca temei pentru declararea recursului art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, precum și în cazul în care nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Totodată, reieșind din esența argumentelor apărării, Colegiul penal semnalizează și prezența temeiului de casare prevăzut de pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care statuează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Examinând argumentele formulate de recurent prin prisma temeiurilor de casare invocate, Colegiul penal concluzionează asupra netemeinicieii acestora, din următoarele motive.

În primul rând, instanța de recurs atestă că examinarea cauzei penale în privința lui Koyun Hasan Xxxxx, a avut loc conform procedurii prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală, întrucât inculpatul până la începerea cercetării judecătorești, prin cerere scrisă și-a recunoscut vinovăția integral și a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată (f.d. 185, 186 vol.I).

Potrivit practicii unitare relevante speței, la examinarea cauzei penale în procedura simplificată, inculpatul trebuie să recunoască și încadrarea juridică a faptelor așa cum au fost reținute în rechizitoriu, or, în caz contrar instanța de judecată nu poate dispune examinarea cauzei conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală.

Astfel, orice obiecții ale inculpatului referitor la încadrarea juridică a faptelor imputate, urmau a fi înaintate până la pronunțarea de către prima instanță a încheierii cu privire la admiterea cererii de soluționare a cauzei în procedura simplificată.

Din momentul pronunțării încheierii prin care se dispune judecarea cauzei în procedura simplificată, inculpatul și apărătorul lui nu mai pot renunța pe parcursul procesului penal asupra opțiunii sale de a fi judecată cauza potrivit procedurii simplificate.

Așadar, împotriva sentinței adoptate de prima instanță în urma judecării cauzei în procedura simplificată părțile pot exercita calea de atac a apelului, de regulă sub aspectul individualizării pedepsei, inculpatul neavând posibilitatea de a renunța la opțiunea de a fi judecat potrivit procedurii simplificate.

În situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor art. 364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor prevederilor art. 364¹ alin. (1), (4) Cod de procedură penală și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță.

Reieșind din aspectele descrise, Colegiul penal evidențiază, că temeiul invocat de avocatul Dudulica Liubomir sub aspectul art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, prin care susține că probele acuzării nu demonstrează săvârșirea de către inculpatul Koyun Hasan Xxxxx a infracțiunii prevăzute de art. 244 alin. (1) Cod penal, nu are suport legal.

Aceasta deoarece, inculpatul în prima instanță, până la începerea cercetării judecătorești, fiind asistat de interpret și de către avocat a recunoscut pe deplin săvârșirea faptelor imputate, declarând că nu este necesară administrarea de probe noi și că se căiește de faptele săvârșite. Totodată, din prevederile art. 364¹ alin. (4) Cod de procedură penală, rezultă că procedura simplificată este aplicabilă doar dacă din probele administrate în cursul urmăririi penale reiese că faptele inculpatului sunt stabilite și sunt suficiente date cu privire la persoana sa pentru a permite stabilirea unei pedepse.

Din conținutul acestei norme desprindem că aplicarea procedurii simplificate este posibilă numai atunci când din probele administrate în cursul urmăririi penale rezultă că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

Suficiența probatoriului urmează să fie examinată de judecător sub aspectul concludenței, pertinentei și utilității probelor acumulate, deoarece regula potrivit căreia mijloacele de probă obținute în mod ilegal nu pot fi folosite în procesul penal în cadrul oricărei proceduri, fie că e generală sau specială.

Insuficiența probatoriului nu poate fi complinită sau acoperită prin declarația inculpatului de recunoaștere a faptelor.

Când această condiție nu este îndeplinită, instanța respinge cererea de judecare a cauzei în procedura simplificată.

În situația în care insuficiența probatoriului se constată abia cu prilejul deliberării, cauza urmează fi repusă pe rol și judecată în procedura generală.

După cum rezultă din speță însă, prima instanță cercetând probatoriul administrat nu a constatat insuficiența probelor ce ar demonstra vinovăția inculpatului și necesitatea reluării judecării cauzei în procedura generală.

La fel, instanța de recurs consideră lipsită de suport juridic afirmația apărării precum că instanța de apel a ignorat faptul că prima instanță nu a îndeplinit cerințele prevăzute de art. art. 385, 394 Cod de procedură penală și nu a verificat legea materială care reglementează și definește termenii de specialitate din dispoziția art. 244 alin. (1) Cod penal, întrucât după cum corect a menționat și instanța de apel, este inoportună invocarea de către inculpat și apărător a dezacordului cu încadrarea juridică a faptei, după pronunțarea de către prima instanță a încheierii cu privire la admiterea cererii inculpatului privind examinarea cauzei în procedura simplificată.

Prin urmare, Colegiul penal constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu exigențele stipulate exhaustiv în art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, iar decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului declarat de apărare cu menținerea sentinței primei instanțe.

Astfel, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată, nefiind constatată prezența în speță

examinată a unor erori de drept, iar criticele invocate de recurent sub aspectul temeiului de casare prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu pot fi reținute.

În al doilea rând, cu referire la dezacordul recurentului privind individualizarea pedepsei penale, Colegiul penal enunță, că prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține că, persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, conform prevederilor art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În speță, instanța de apel, respingând apelul corect a reținut, că prima instanță la individualizarea pedepsei penale aplicate inculpatului Koyun Hasan Xxxxx a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, săvârșită din interes material, de persoana celui vinovat, care este supus militar, are la întreținere un copil minor, de lipsa circumstanțelor agravante, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Totodată, instanța de apel corect a reținut, că pedeapsa aplicată inculpatului de către prima instanță corespunde și limitelor de pedeapsă aplicate conform dispozițiilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Cu referire la argumentul invocat de apărare, precum că în prezența speță sunt aplicabile prevederile art. 55 Cod penal, însă instanța de apel nu a intrat pe deplin în esența acestor argumente, instanța de recurs remarcă că judecând apelul, instanța de apel corect a reținut că în sensul normei juridice citate, persoana care a săvârșit pentru prima oară o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, poate fi liberată de răspundere penală și trasă la răspundere contravențională în cazurile în care și-a recunoscut vina, a

reparat prejudiciul cauzat prin infracțiune și s-a constatat că corectarea ei este posibilă fără a fi supusă răspunderii penale.

Așadar, reieșind din aceste premise instanța de apel corect a sesizat că la caz nu a fost întrunită condiția privind repararea de către inculpat a prejudiciului cauzat prin infracțiune, iar afirmația apărării precum că la materialele cauzei sunt prezente înscrisuri privind lipsa datoriilor SRL „Xxxxx” la bugetul public național, nu poate fi reținută de către instanța de recurs.

În concluzie, instanța de recurs consideră că soluția instanței de apel este una legală și întemeiată, iar simplul dezacord al recurentului cu pedeapsa aplicată, în lipsa unor argumente întemeiate, nu poate constitui temei de casare a deciziei recurate.

Față de cele ce preced, instanța de recurs constată că argumentele enunțate denotă că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, inculpatului i-a fost aplicată pedeapsa individualizată conform prevederilor legale, iar recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

7. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Dudulica Liubomir în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 septembrie 2015, în cauza penală în privința lui *Koyun Hasan Xxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 24 februarie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev